

CATALUNYA VIU UN MOMENT DECISIU

Els Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació compartim amb esperança la creixent afirmació del sentiment nacional del nostre poble, que s'expressà de forma multitudinària i contundent el dia 10 de juliol d'aquest any pels carrers de Barcelona. Aquest fet, juntament amb les circumstàncies que el van acompanyar i que són encara ben actuals, palesa que Catalunya està vivint una hora crucial. També en aquesta ocasió, partint de les nostres conviccions cristiano-catòliques, volem contribuir a la reflexió sobre el present i el futur de la nostra nació

En el nostre document *Legitimitat moral de l'independentisme català*, fet públic el mes d'octubre de 2009, recordàvem que «La doctrina social de l'Església afirma que les nacions tenen dret: a l'existència; a la vida i a la independència; a la pròpia cultura i civilització; a desenvolupar la seva fesomia, caràcter i economia; a ésser subjecte sociopolític i al consegüent reconeixement; a determinar la pròpia sort; a modelar la pròpia vida i a construir el propi futur; a participar en les decisions que les afecten i a ocupar un lloc en el concert de les nacions. I això és així perquè els drets de les nacions no són altra cosa que els drets humans considerats en l'específic nivell de la vida comunitària i el seu dret a l'existència és certament el pressupòsit dels altres drets. Ningú – ni un Estat, ni una altra nació ni cap organització internacional– no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir.»

Aquests principis tenen la seva raó de ser en el fet individual i col·lectiu de la identitat nacional, que és una realitat tan profundament humana, tan pregonament junyida amb la dignitat de persones i de ciutadans, que el seu valor i la seva transcendència no depenen de les decisions alienes que d'una manera o altra la volen o bé entorpir o bé disminuir o bé suprimir. Es tracta d'una vivència joiosa, serena que no capta l'aprovació aliena com a condició primària i *sine qua non*. Aquesta aprovació, que no és menyspreable, ha de provenir en tot cas d'un reconeixement objectiu, noble i en cap circumstància hipòcritament adulator. Els valors bàsics de la vida s'advernen per ells mateixos i només en un segon grau poden ser fruit d'un requisit sempre lloable d'aprovació.

Tot amb tot, per a poder viure aquesta identitat amb normalitat, cal, arreu i també a Catalunya, un Estat que serveixi el bé comú dels ciutadans i consenti a la nació de realitzar-se en la seva pròpia subjectivitat i identitat. Un Estat amb capacitat de promoure la llibertat, de servir-la, de desenvolupar unes condicions que li permetin d'expressar tota la seva peculiar identitat històrica i cultural; és a dir, d'ésser sobirana mitjançant l'Estat.

Si bé ordinàriament les distintes nacions assoleixen la respectiva estructura estatal, nació i estat no es confonen ni s'han de confondre mai. Si, sense excloure la hipòtesi d'una Catalunya Estat, considerem Espanya com un Estat plurinacional, el resultat és tan plausible en el terreny dels principis com difícil en el camp dels fets. En funció d'aquesta hipòtesi, les diverses nacions haurien assolit a Espanya una veritable plenitud de sobirania a través de llur Estat comú. Cada nació podria dir de manera expressiva: «Sóc tan respectada i promoguda per aquest Estat plurinacional que no me'n cal un de nacional». El problema de les nacions de l'Estat espanyol és que aquesta plenitud de sobirania no és possible, com se'ns ha demostrat secularment, de manera reiterada i dramàtica. Espanya, en efecte, persisteix a considerar-se un estat uninacional –de matriu castellana–, i a refusar el principi de la plurinacionalitat.

Considerem que la nostra nació està vivint un moment decisiu en el camí de progressar en l'assoliment de la seva sobirania. Al mateix temps, el poble de Catalunya té el deure de palesar que som dignes d'aquesta sobirania, mitjançant l'exercici d'un sentit de responsabilitat cada vegada més gran.

20 de juny de 2006: *Sobre la Unitat d'Espanya*

Octubre 2009: *Legitimitat moral de l'independentisme català* (aquí ja parlàvem de drets)

Ponència *Església catòlica i independència de Catalunya*, del Tercer Congrés Catalanista.